ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL OTTO LENZ

της 20ής Ιουνίου 1995 *

1. Η Επιτροπή, στην παρούσα διαδικασία λόγω παραβιάσεως της Συνθήκης που έχει κινήσει κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ, επειδή παρέλειψε να θεσπίσει και, επικουρικώς, να κοινοποιήσει στην Επιτροπή, εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί πλήρως προς την οδηγία 91/263/ΕΟΚ [1] του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1991, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τον τερματικό εξοπλισμό τηλεπικοινωνιών, περιλαμβανομένης και της αμοιβαίας αναγνωρίσεως της πιστότητας,

2) να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα [2].

2. Το άρθρο 17 της οδηγίας 91/263 επέβαλε στα κράτη μέλη την υποχρέωση να θεσπίσουν μέχρι τις 6 Νοεμβρίου 1992 τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή τους προς την οδηγία και να ενημερώσουν αμέσως την Επιτροπή σχετικώς.

3. Η Επιτροπή, επειδή δεν είχε περιέλθει σε γνώση της καμία πληροφορία σχετικά με τη μεταφορά της οδηγίας στο ελληνικό δίκαιο, κίνησε, με έγγραφο οχλήσεως της 21ης Δεκεμβρίου 1992, τη διαδικασία λόγω παραβιάσεως της Συνθήκης. Στο έγγραφο οχλήσεως αυτό δεν δόθηκε καμία απάντηση. Κατόπιν αυτού η Επιτροπή εξέδωσε στις 7 Φεβρουαρίου 1994 αιτιολογημένη γνώμη. Με έγγραφο της Μόνιμης Ελληνικής Αντιπροσωπείας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες, της 7ης Απριλίου 1994, η Ελληνική Κυβέρνηση πληροφόρησε την Επιτροπή ότι η διαδικασία μεταφοράς της οδηγίας στο ελληνικό δίκαιο βρισκόταν εν εξελίξει. Η Επιτροπή, επειδή δεν της ανακοινώθηκε η περάτωση της διαδικασίας αυτής, άσκησε στις 20 Σεπτεμβρίου 1994 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου. Προς άμυνά της κατά των αιτιάσεων της προσφεύγουσας, η Ελληνική Κυβέρνηση επικαλείται ορισμένες νομοθετικές διαδικασίες του εσωτερικού δικαίου που δεν έχουν ακόμη περατωθεί και αποτελούν απαραίτητη προϋπόθεση για την ενσωμάτωση της οδηγίας στην έννομη τάξη του εν λόγω κράτους μέλους.

4. Δεν αμφισβητείται ότι κατά την περάτωση της έγγραφης διαδικασίας δεν είχε

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

1 — ΕΕ L 128 της 23ης Μαΐου 1991, σ. 1.

2 — Η ανωτέρω διατύπωση των αιτημάτων της προσφεύγουσας διαφέρει ελαφρώς από τη διατύπωση που χρησιμοποιείται στο γερμανικό κείμενο της ανακοινώσεως που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα C 316 της 12ης Νοεμβρίου 1994, σ. 10.

ακόμη πραγματοποιηθεί η μεταφορά της οδηγίας στο ελληνικό δίκαιο. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, οι δυσχέρειες που ανακύπτουν στο πλαίσιο της εθνικής νομοθετικής διαδικασίας δεν μπορούν να δικαιολογήσουν καμία καθυστέρηση στη μεταφορά της οδηγίας στο εθνικό δίκαιο.

5. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα της Επιτροπής σχετικά με τη μη εμπρόθεσμη μεταφορά της οδηγίας στο ελληνικό δίκαιο. Όσον αφορά το αίτημα της Επιτροπής σχετικά με τη μη κοινοποίηση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων, διαπιστώνεται ότι το αίτημα αυτό υποβάλλεται επικουρικά σε σχέση με το αίτημα που αφορά τη μη μεταφορά της οδηγίας. Αν αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία δεν μετέφερε εμπροθέσμως την οδηγία στο ελληνικό δίκαιο, το αίτημα περί παραλείψεως κοινοποιήσεως των σχετικών μέτρων καθίσταται άνευ αντικειμένου [3].

Δικαστικά έξοδα

6. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

Πρόταση

7. Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

1) Η Ελληνική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 91/263/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1991, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τον τερματικό εξοπλισμό τηλεπικοινωνιών, περιλαμβανομένης και της αμοιβαίας αναγνωρίσεως της πιστότητας, καθόσον δεν θέσπισε εμπροθέσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις.

2) Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

3 — Βλ. τις προτάσεις που ανέπτυξα στις 11 Μαΐου 1995 στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-109/94, C-207/94 και C-225/94, σημεία 10 και 11 (Συλλογή 1995, σ. I-1791).